

Francesc Bellmunt: El meu últim film és negre i du saxo

Andreu Sotorra.-

Porta vint anys de carrera. En té 41. Sabadellenc. Catòrze pel·lícules. En vol fer cinquanta i prou, com si fos Hitchcock. Té a punt d'estre-
na Un negre amb saxo, de Ferran Torrent. Molt abans que el Cobi, ell ja es va a puntar al 92 amb **El complot dels anells**. Molt a la vora, el saxo sense el negre, espia la conversa.

-¿Tots els directors de cinema han començat als galliners de les sales del barri menjant pipes?

-No ho sé. **El meu cas és així. Als quinze anys em feia un tip de veure cine al barri. És la primera gran referència.**

-¿I per què, director? ¿No et va temptar ser actor?

-Gens. Això ho tenia clar. Jo volia i vull fer cine. Fer-lo del tot. Des de la cadira de la direcció que és d'on més se'n fa. Mai no em va tirar fer d'actor. Moure els fils des de dins...

-¿Manipular la realitat, potser?

-Potser sí. Si manipular és enquadrar, retratar, fer moure... doncs, sí. Endreçar. M'agrada l'ordre a l'hora de treballar.

-Però això que ens rodeja és un galliner desordenat!

-**Un desordre ordenat. Mira, acaba de caure un focus... Veus?, no ha passat res...**

-Ja... tot controlat.

-**Es que tenim ordinador, i la maquineta ens controla a tots. L'ordre està garantit.**

-¿Quants trebal·leu normalment en un rodatge?

-**Depèn. Ara, amb el Negre amb saxo hi ha unes quaranta persones més o menys. Comptant l'apuntador i tot.**

-¿Per què has triat una novel·la? És la primera vegada que fas una adaptació literària al cinema, oi?

-**Sí. I la primera que surto fora de Catalunya a rodar. Les meves pel·lícules anteriors han estat totes amb guió propi. L'orgia, Salut i força al canut, La quinta del porro... El que passa és que no havia trobat el Ferran Torrent i, sobretot, m'ha interessat el món que ell retrata, els personatges, marginals, un submón urbà, però fora de Barcelona, a València... La Rosita Amores, el Butxana... el Barrera... És tota una altra cosa.**

-Ets dels pocs directors que has fet cinema en català,

lúdic, divertit, actual i... tan poc intel·lectual com has pogut. ¿És la clau d'atacar la crisi?

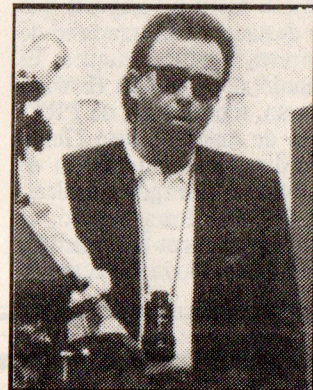
-**Una de les claus. Les meves pel·lícules tenen espectadors, El complot dels anells ha funcionat bé. I a molts cines de poblacions catalanes mitjanes es hi aguantem més que la resta de pel·lícules. Deu ser que existeix una necessitat d'aquest cinema. Un negre amb saxo ve avalada per la popularitat del Ferran Torrent, però també per la visió diferent de la realitat urbana. València s'assembla més a la societat catalana que es mou a les comarques.**

-Però tothom qui s'hi dedica, al cine, es queixa...

-**Es que estem fent esforços per separat. Cal dissenyar un programa. Entrar de ple en el control de promoció de les pel·lícules. Exigir una política de televisió pel que fa al cinema en català.**

-¿Trebal·leu molt dur? Aquí tothom fa cara de son...

-**Es que avui hem anat a dormir tard. Però això no és res. Sempre els dic que els americans treballen moltíssim més. Allà els professionals del cine no se'n surten amb menys de dotze o cator-**

ze hores. Aquí domina molt la política del pub, de les nits...

-¿I tu no t'hi fas?

-**No és que no m'hi faci, no ho entenc. Matar hores de nit a la disco... I l'endemà no hi ha Déu que els aguantin! Però ja tinc la solució...**

-¿Vols dir...?

-**Sí. Faré una pel·lícula de bars de nit. Si els actors no van al plató que el plató vagi als actors.**

I així fins a la número cinquanta. Almenys, d'aquí a poques setmanes, els monòtons cinemes del país tindran uns dies d'aire fresc amb el saxo del Torrent. Diuen que les pipes, menjades a gust, no piquen. I el cine vol tornar als orígens. Com el Bellmunt ◊